

AFTONBLADET

1 2 3

Textstorlek:

Revolutionen är kidnappad

Joakim Bröms svarar Andreas Malm: Libyens rebellrörelse styrs av reaktionär milis och nyliberaler

Andreas Malm vill ge sitt stöd till "revolutionärerna" i Libyen och det nationella övergångsrådet i Benghazi (Aftonbladet 30 juni). Det får han gärna göra. När han emellertid tillskriver mig åsikter jag inte har, skriver in mig i en "stalinistisk" tradition av "förnekare av brott mot mänskligheten" och dessutom sprider felaktigheter, obekräftade uppgifter och halvsanningar, kräver det ett bemötande.

➤ Två beväpnade rebeller håller vakt under fredagsbönen i Benghazi i förra veckan.

Foto: AP

Debatt: Vänstern och Libyen

► [Skicka vapen till rebellerna](#)
Andreas Malm om vänsterns svek mot revolutionen i Libyen

Låt mig inleda med några klargöranden. För det första har jag aldrig förnekat att Gaddafis regim är en hårdför diktatur. För det andra har jag aldrig skrivit att regimen inte har begått några krigsförbrytelser, däremot ifrågasatte jag specifikt påståenden om ett annalkande folkmord, flygbombningar och en våldtäktskampanj sanktionerad från högsta ort. För det tredje har de krafter som kräver demokrati och frihet i Libyen all rätt i världen att revoltera. Däremot tvivlar jag på att deras och de Nato-stödda rebellernas agendor sammanfaller. Min huvudpoäng var emellertid att mediernas skildring av konflikten som en strid mellan ont och gott har främjat föreställningen att bomber – i stället för förhandlingar – är lösningen.

Andreas Malms brösttoner till trots: FN skickade aldrig någon undersökningskommission till Libyen innan säkerhetsrådet beslutade om en flygförbudszon. Vi saknar belegg för anklagelserna om ett planerat folkmord och systematiska våldtäkter. Detsamma gäller för flygattacker mot civila. Inte heller Amnesty kan verifiera dessa påståenden: "Amnesty questions claim that Gaddafi ordered rape as weapon of war",

The Independent (24 juni).

De nyfunna dokumenten från Misrata stödjer däremot misstankar om regimens grymheter under belägringen, som exempelvis ett medvetet försök att svälta ut hela staden (drygt hälften så stor som Göteborg) i sitt försök att återta den från de beväpnade rebellerna. Det är emellertid svårt att använda dokumenten för att legitimera den humanitära interventionen då de upptäcktes flera

månader efter det att Nato inledde sina bombningar. Om fallet Misrata säger oss någonting är det hur fruktansvärt krig är. Men Andreas Malm förespråkar inte eld upphör utan en eskalering av våldet med än fler döda till följd.

Natos militärintervention, sanktionerad av FN (resolution 1973), ska skydda civila, inte till varje pris vältta en regim över ända. Vidare är det oklart för mig hur beslutet att avsätta Gaddafi – taget av ledare i Frankrike, Storbritannien, USA och understött av EU – kan innebära självbestämmande, frihet och demokrati i Libyen. Rimligtvis ska det libyska folket själva bestämma över sin framtid. Om vi på allvar ska låta Nato tillsätta och avsätta regimer efter eget gottfinnande vill jag lova Andreas Malm att de folkligt förankrade styren han vill stödja kommer att lysa med sin frånvaro.

När det gäller rebellerna och deras politiska gren – det nationella övergångsrådet – bör deras ursprung ge oss anledning till skepsis angående deras demokratiska trovärdighet. International Crisis Group, vars rapport jag refererade till i mitt tidigare inlägg (Aftonbladet 20 juni), beskriver dem som en allians av militanta islamister, demokrater, monarkister och avhoppare från Gaddafis regim. Såväl underrättelseanalytiker i USA som en gemensam rapport från två franska tankesmedjor (CIRET-AVT och CF2R) bekräftar förekomsten av militanta islamister bland rebellerna.

Därtill har vi, som jag skrev tidigare, rapporter om horribelt rasistiskt våld, inklusive tortyr och lynchningar, riktat mot svarta libyer och gästarbetare. Med andra ord: rebellerna verkar ha anammat regimens fäbless för terror. Den 27 mars kunde för övrigt Dagens Nyheter rapportera om hur rebellradion kallade Gaddafi och hans anhängare för homosexuella och judar, uppenbarligen utifrån den hatiska ståndpunkten att det skulle vara något negativt.

Varför vill en självutnämnd socialistisk revolutionär som Andreas Malm ge sitt otvetydiga stöd till en rörelse anfäktad av homofobi, rasism och antisemitism?

Än märkligare blir det då han i sin hyllning av rebellerna tar upp motståndet mot nyliberal politik i regionen. Toppnamnen i rådets styrelse är Dr Mahmoud Jibril, tidigare ansvarig för privatisering och liberalisering av ekonomin, och Dr Ali Al-Issawi som innehar något så märkligt som en doktorsgrad i privatisering (se rebellrådets hemsida). Wikileaksdokument avslöjar också hur aktörer i rebellgarnityret är förespråkare för nyliberala reformer.

Mycket tyder på att de folkliga obeväpnade protester, som Gaddafis regim slog ner, snabbt kidnappades av en reaktionär milis som nu självsvåldigt har utsett sig till hela Libyens företrädare. Andreas Malms reflexmässiga stöd till revolutioner skaffar honom onekligen märkliga vänner.

Avslutningsvis måste jag återgå till kärnfrågan: Varför är Västvärlden hårdnackade motståndare till vapenvila och förhandlingar? Fortsatt inbördeskrig kan bara leda till fler civila dödsoffer samt en sönderbombad infrastruktur. Knappast någon bra grogrund för demokrati, frihet och självbestämmande. Om Gaddafis regim bluffar om förhandlingar, syna bluffen.

Joakim Bröms

Utskriftsdatum: 2013-10-02

Publicerad: 2011-07-04

Webbadress: <http://www.aftonbladet.se/kultur/article13268358.ab>

Tipsa oss!

MMS & SMS: 71000

Mejla: tipsa@aftonbladet.se

Ring: 08 - 411 11 11

© Aftonbladet